

Sygn. akt XI Ka 725/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Katarzyna Żmigrodzka

SO Artur Achrymowicz

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Beaty Syk- Jankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2014 roku

sprawy M. L.

oskarżonego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. i in

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 16 kwietnia 2014 roku sygn. akt II K 475/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. wysokość stawki dziennej grzywny określa na 100 (sto) złotych;
2. wysokość środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przyjmuje na kwotę 53 850 (pięćdziesiąt trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt) złotych;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 5000 (pięć tysięcy) złotych opłaty za obie instancje;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

XI Ka 725/14

UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony o to, że w dniu 29.04.2012 r. w B. ciągnikiem samochodowym marki R. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) sprowadził na terytorium kraju wyroby akcyzowe bez uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy w postaci 13190 paczek papierosów różnych marek, które uprzednio wprowadził na obszar celny Unii Europejskiej z Białorusi bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszeniu towaru celnego przez co nastąpiło narażenie należności celnej w wysokości 6.078,00 zł oraz podatków w wysokości 212.300,00 zł w tym podatku od towarów i usług w kwocie 42.808,00 zł i podatku akcyzowego w kwocie 169.492,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 63 § 2 i 6 kks w zb. z art. 86 § 1 i § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Łukowie M. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 63 § 2 i 6 kks w zb. z art. 86 § 1 i § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za ten czyn skazał go, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 63 § 6 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 23 § 3 kks, na karę grzywny w ilości 500 (pięćset) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej równa się kwocie 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 29 § 1 kks w zw. z art. 30 § 2 kks i art. 31 § 1 i 6 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów w postaci 13190 paczek papierosów różnych marek szczegółowo opisanych w pozycjach 1 – 5 wykazu dowodów rzeczowych na karcie 60 akt nakazując ich zniszczenie; na podstawie art. 32 § 1 kks orzekł środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku mienia ruchomego zestawu ciężarowego w postaci ciągnika siodłowego marki R. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą marki F. o nr rej. (...), który służył do popełnienia przestępstwa w łącznej kwocie 7 330 (siedem tysięcy trzysta trzydzieści) zł; na podstawie art. 29 pkt 2 kks w zw. z art. 31 § 1 a kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przerobionych zbiorników na paliwo z samochodu R. (...) nr rej. (...) i dwóch kół pierwszej osi naczepy marki F. o nr rej. (...); na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks orzekł zwrot interwientowi ubocznemu K. K. ciągnika siodłowego marki R. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą marki F. nr rej. (...) po uprzednim wymontowaniu dwóch przerobionych zbiorników na paliwo i dwóch kół pierwszej osi naczepy; zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając rozstrzygnięcie w części dotyczącej orzeczenia o karze i środku karnym na korzyść oskarżonego zarzucił mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, iż wartość samochodu ciężarowego marki R. (...) wraz z naczepą wynosi 54 000 złotych i orzeczenie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku mienia ruchomego zestawu ciężarowego we wskazanej kwocie w sytuacji gdy z przedłożonych faktur zakupu wynika, iż wartość zestawu ciężarowego wynosi 7330 zł;

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w ilości 500 stawek dziennych, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej równa się kwocie 250 złotych i tym samym nieuwzględnienie przy wymiarze kary grzywny dochodów oskarżonego, warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych oskarżonego, a nadto okoliczności łagodzących przemawiających za orzeczeniem kary łagodniejszej.

Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie oskarżonemu wymierzonej kary grzywny oraz obniżenie orzeczonego środka karnego do kwoty 7330 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, które określają kierunek apelacji, postawione w niej zarzuty i sformułowane wnioski. Sprawstwo i wina oskarżonego potwierdzone zostały zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, którego ocenę Sąd I instancji przeprowadził z należytą starannością. Ustalenia w tym zakresie nie były kwestionowane w środku odwoławczym.

Co się zaś tyczy argumentacji podniesionej we wniesionym środku odwoławczym wskazać należy, iż z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia tylko wtedy, kiedy kara orzeczone w zaskarżonym wyroku, z uwagi na rodzaj, bądź wymiar, rażąco odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć w drugiej instancji na skutek prawidłowego

zastosowania dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary. Rażąco niewspółmierna kara to taka, która w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą.

Sytuacja taka na pewno nie występuje w omawianym przypadku, o ile skarżący upatruje niewspółmierności kary w ilości stawek dziennych grzywny wymierzonych oskarżonemu M. L.. W świetle stanowiska obrońcy Sąd Rejonowy, w odniesieniu do osoby oskarżonego, nie dopatrywał się okoliczności łagodzących, do których należą wyrażona skrucha i przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu, i w konsekwencji nie wziął ich pod uwagę przy wymiarze kary. Nie uwzględnił również nie budzącego zastrzeżeń zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu, dobrej opinii z miejsca zamieszkania, braku stałej pracy, wysokości uzyskiwanego przez niego miesięcznego wynagrodzenia, braku majątku.

Przede wszystkim wskazać należy, iż inne kryteria decydują o liczbie stawek dziennych, a inne o wysokości stawki. Na ilość stawek dziennych grzywny wzgląd ma przede wszystkim stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oraz względy prewencyjne. Natomiast przy ustalaniu wysokości stawki dziennej, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Jeżeli chodzi o ilość stawek dziennych grzywny, to Sąd I instancji – w sposób wolny od błędu - ocenił wszelkie okoliczności posiadające wpływ na jej wysokość. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Rejonowy miał w polu widzenia te wszystkie okoliczności, które w warunkach przedmiotowej sprawy posiadały wpływ na wymiar kary, a w szczególności uprzednią karalność oskarżonego za tego rodzaju czyn, ilość wyrobów tytoniowych stanowiących przedmiot przemytu oraz wysokość należności podatkowych narażonych na uszczuplenie, i w prawidłowy sposób je uwzględnił.

Orzeczonej wobec oskarżonego grzywna w liczbie 500 stawek dziennych jest adekwatna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy oskarżonego, uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie można natomiast uznać, iż określona przez Sąd Rejonowy na kwotę 250 złotych stawka dzienna grzywny jest adekwatna do dochodów oskarżonego, jego warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych, które zgodnie z treścią art. 23 § 3 kks należy mieć na uwadze przy jej ustalaniu. Co prawda wysokość stawki dziennej grzywny nie narusza treści w/w przepisu w tym zakresie, że stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Trafnie jednak podnosi obrońca oskarżonego, iż mając na względzie dochody M. L., jakie zadeklarował (1200 złotych), a które to wynagrodzenie otrzymuje z tytułu pracy wykonywanej w ramach umowy zlecenia, to ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 250 złotych, nie przystaje do możliwości płatniczych oskarżonego. Tych okoliczności Sąd Rejonowy nie uwzględnił w należyтым stopniu przy ustaleniu wysokości stawki dziennej grzywny.

Kierując się więc kryteriami, o których mowa w art. 23 § 3 kks, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i wysokość stawki dziennej grzywny określił na sto złotych. W takim też zakresie Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie, nie znajdując podstaw do dalszego łagodzenia kary. W przekonaniu Sądu Okręgowego tak ukształtowana kara, postrzegana przez pryzmat całokształtu dolegliwości wynikających z treści wyroku, spełnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru i jest pozbawiona cech rażącej surowości. Oskarżony jest osobą młodą i zdrową, posiada wyuczony zawód, a zatem posiada możliwości zarobkowe, które umożliwiają mu poniesienie finansowych konsekwencji czynu, którego sprawstwo zostało mu przypisane.

Ingerencji ze strony sądu odwoławczego wymagało również rozstrzygnięcie dotyczące środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przedmiotów, przy czym żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego nie miała argumentacja wniesionego środka odwoławczego.

Odnosząc się do argumentacji obrońcy we wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy stwierdził, iż cena samochodu ciężarowego marki R. (...) wraz z naczepą, jaka przedstawia się w świetle przedłożonych faktur zakupu wskazanego zestawu ciężarowego, nie wiązała Sądu orzekającego (obowiązywała ona jedynie strony umowy cywilnoprawnej).

Wartość rynkowa została natomiast ustalona na podstawie opinii biegłego i nie budzi ona wątpliwości. W związku powyższym argumentacja skarżącego nie mogła zyskać aprobaty Sądu odwoławczego.

Skoro jednak biegły wyliczył cenę rynkową samochodu ciężarowego wraz z naczepą na łączną kwotę 53 850 złotych, to taką też wartość powinien był przyjąć Sąd Rejonowy odnośnie wysokości środka karnego orzeczonego na podstawie art. 32 § 1 kks. Jeżeli zaś wysokość ta, nawet po jej sprostowaniu w trybie art. 105 kpk (k. 370), nie jest zgodna z tą, jaką wyliczył biegły, to również i w tym zakresie zaskarżony wyrok podlegał zmianie w postępowaniu odwoławczym.

Konsekwencją zmiany w zakresie kary grzywny było zasądzenie od M. L. na rzecz Skarbu Państwa, stosownie do treści art. 10 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, stosownej opłaty za obie instancje.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 kpk, które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 kpk orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o wydatkach poniesionych w postępowaniu odwoławczym zostało wydane na podstawie art. 636 § 1 kpk.